

Natur i sig selv. Jeg kan saaledes ikke indsee, at Prinds Christian af Glücksborg kan komme paa Thronen, inden Kongelovens Arvesølge er hævet; thi mellem hans Hustru og ham er der mange, som ikke have renonceret; disse maatte jo, naar Kongeloven stod ved Magt, uden Videre tiltræde Regjeringen; forøvrigt kan han ikke tiltræde ifølge Kongeloven, der udtrykkelig forbyder, at nogen Kvinde, der maatte komme til Thronen, giver sin Mand Ret til at være Konge; mindes jeg ret, er det § 37. Det er altsaa ganske umuligt, at Prinds Christian af Glücksborg kan komme til Thronen, uden at Kongelovens Arvesølge maa være hævet, om det end først skeer i det Dødelik, han kommer til Thronen. Jeg maa dernæst bemærke, at, om man end for et Dødelik forudsatte, at Kongelovens Arvesølge ikke er hævet, da antager jeg det for aldeles klart, at i det Dødelik Prinds Christian af Glücksborgs mandlige Stamme maatte uddøe, det dog ikke kunde være hans qvindelige Descendenter, der kom paa Thronen, men det maatte være de qvindelige Descendenter af dem, der nu have renonceret; thi, omendstjondt Renunciationerne ere gløve til Fordeel for ham og hans Hustrues Descendenter i det Hele, saa er det kun af Hans Majestæt Kongen modtaget for den mandlige Stamme alene; men det vilde dog være særdeles underligt, om man nu ved en Combination kaldte Prinds Christian af Glücksborg til den danske Throne, og, naar denne engang flere Aarhundreder maaskee havde været derpaa, og den blev udslukket, at man da nødvendigviis skulde springe fra hans cognatiste Descendents og til en ganske anden. Der var aldeles ingen Grund til, at udelukke netop den kongelige glücksborgske Stammes qvindelige Descendenter og dog tilstede Arveret i den forlangst fra Thronen fjernede Slægt. Med Hensyn til de Renunciationer, som man har omtalt, da kan man derfra ikke hente noget Beviis; thi Rigsdagen sidder jo naturligviis ikke her for at stifte Ret mellem Hans Majestæt Kongen og hans hoiere Frænder, og i ethvert Fald er der jo ingen af de hoiere Renconcerende, som have gjort Indsigelse med Hensyn til den Maade, som det er fortolket paa. Er der lige gode Argumenter for, enten Kongeloven var hævet

eller ikke, saa formener jeg, at man maatte antage, at den var ophævet; thi i det Dødelik man enten i private eller offentlige Anliggender bestemmer, at en ny Arvesølge skal ordnes, saa er det jo naturligt, at man, naar den gamle tillige skal bestaae, udtrykkelig maa klare sig det. Det er altid anseet for en rigtig Regel, at man i Tvivlstilfælde maa altid antage det Sædvanlige og Almindelige, ikke det Ualmindelige og Usædvanlige; men jeg vil spørge, hvad der er mere usædvanligt end at et Land har to forskjellige Arvegangsmaader, een Arvegangsmaade, som factist og juridist er gjældende, og en anden, som saa at sige bliver gjemt i et Skrin for at komme til Anvendelse i en fjern og ubestemmelig Fremtid, og, naar Folk maaskee ikke mere erindre, at den er til, igjen fremkaldes af sin lange Hvile. Hvis man naagter det, jeg her har anført, dog alligevel kommer til det Resultat, at Kongelovens Arvesølgelov juridist maatte være gjældende, saa er det jo ganske aabenbart, at Hans Majestæt Kongen som Folkets Repræsentanter igjennem Rigsdagen har Ret til at forandre denne, og dette maatte da naturligviis berøve paa, om man ansaae det for noget Gavnligt for Landet, at dette skulde skee. Jeg skal ikke indlade mig paa lange vidtløftige Discussioner om, hvilken Arvegaade der i Regelen er den rette, enten den agnatiste eller den agnatist-cognatiste eller cognatiste. Jeg er overbevist om, at de fleste Landes Historier kunne vise Exempler paa, at de have havt Dødt og Godt ved alle mulige Slags Arvegangsmaader. Jeg kan ikke give en aret. Taler Ret, naar han har sagt, at den agnatiste Arvegangsmaade var stkrere end den agnatist-cognatiste; thi den cognatiste indtræder jo ikke, for den agnatiste er forbi og kan altsaa ikke stifte den Nytte, som han vil have af den; heller ikke kan den cognatiste Arvesølgeordning have det Fortrin, at den kan forhindre, at flere Kroner sammenblandes; thi ligesaavel som den danske Cognat kunde medbringe en fremmed ad den agnatiste eller cognatiste Bei arvet Krone, ligesaavel kan en dansk Agnat erholde en ad den cognatiste Bei arvet Krone; men jeg antager det som Noget, der maa være absolut vist, at en Arvegangsmaade maa være aldeles klar